

רע"פ 8179/15 - מיכאל בר ששת נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8179/15

כבוד השופט ח' מלצר
מיכאל בר ששת

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בחיפה (כב' השופטת א' אלון) ב-ע"ח
46143-10-15, מתאריך 29.10.2015

עו"ד נחמי פיינבלט

בשם המבקש:

עו"ד מורן פולמן

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת א' אלון) ב-ע"ח 46143-10-15, במסגרתו נדחה עררו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופטת ר' פרסון) ב-בפ"מ 4569-10-15.

להלן יובאו בקצרה הנתונים הרלבנטיים להכרעה במכלול.

רקע והליכים קודמים

2. למבקש ניתנה בתאריך 18.10.2015 הודעה על איסור שימוש מנהלי ברכב לתקופה של 30 ימים בהתאם לסעיף 57א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה), וזאת לאחר שנתפס כשהוא נוהג בהיותו שיכור. המבקש הגיש לבית משפט השלום לתעבורה בחדרה (בו נמצא משרדו של בא-כוח המבקש) בקשה לביטול השבתת רכב לפי סעיף 57ב(א) לפקודה, ובית המשפט לתעבורה דחה את הבקשה בקובעו כי נוכח העובדה שהמבקש גר במושב יגל, והעבירה הנתענת בוצעה בעיר רמלה - אין לבית משפט השלום בחדרה סמכות מקומית לדון בבקשה, ועל כן הורה על מחיקת הבקשה (יודגש כבר כעת כי האיסור על השימוש המנהלי ברכב חלף כבר לפני כ-8 חודשים).

3. כנגד החלטתו של בית המשפט לתעבורה הנ"ל - המבקש ערער לבית המשפט המחוזי הנכבד. בתאריך 11.11.2015, בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורו של המבקש בקובעו כי לא נפלה שגגה בהחלטתו של בית המשפט לתעבורה, עת קבע כי אין לו סמכות מקומית לדון בבקשה.

מכאן בקשת רשות הערעור שלפני.

4. להשלמת התמונה אוסיף כי בתאריך 27.09.2016 עתיד להתקיים דיון בתיק העיקרי על פי כתב האישום שהוגש כנגד המבקש - בבית המשפט לתעבורה בפתח תקווה המצוי במחוז מרכז, וזאת על פי הוראות סעיף 6(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ).

טענות הצדדים בבקשה לרשות ערעור

5. במסגרת בקשתו למתן רשות ערעור - המבקש טוען כי עניינו מעורר, לשיטתו, שאלה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור, נוכח פסיקות סותרות בקרב הערכאות דלמטה "בעניין בקשה לביטול החלטה בדבר איסור מנהלי על שימוש ברכב" (עמ' 1 לבקשה). לגופו של עניין - המבקש טוען כי הפקודה מצאה להבחין בין בקשה לביטול פסילת רישיון מנהלית מכוח סעיף 48 לפקודה, לפיו "מי שנפסל בצו של קצין משטרה כאמור בסעיף 47 לפקודה, רשאי לבקש מבית המשפט המוסמך לדון בעבירה לבטל את הפסילה", לבין סעיף 57ב(א) לפקודה, הקובע כי "רשאים לבקש מבית המשפט, המוסמך לדון בעבירות תעבורה, לבטל את הודעת איסור השימוש" (ההדגשות שלי - ח"מ). לפיכך נטען כי יש לפרש את סעיף 57ב(א) לפקודה, ככזה המקנה סמכות מקומית לכל בית משפט לתעבורה לדון בבקשה לביטול פסילה מנהלית, ללא תלות במקום ביצוע העבירה, או מקום מגוריו של המבקש.

6. בתגובתה מתאריך 31.05.2016 טענה המשיבה כי דינה של הבקשה להימחק על הסף, בשים לב לכך שסעיף 57 לפקודה, אינו מאפשר, לתפיסתה, להגיש בקשה רשות ערעור כלל, וביקשה ללמוד היקש לעניין זה מפסק הדין ב-רע"פ 4207/96 מדינת ישראל נ' פרידן (20.01.1997).

בהתאם לבקשתי - המשיבה הגישה תגובה נוספת מטעמה, בגדרה התייחסה לנימוקי הבקשה לגופם.

במסגרת תגובתה זו, המשיבה טענה כי הבקשה איננה עומדת באמות המידה, אשר הותוו לצורך מתן רשות ערעור. לשיטתה של המשיבה, טענותיו של המבקש לא דקו פורתא בהבחנה שבין סמכות עניינית לבין סמכות מקומית, ומשכך לא נפל כל פגם בהחלטות השיפוטיות שדנו בעניינו של המבקש, אשר דחו את טענותיו מחמת חוסר סמכות מקומית.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף אליה ובתגובות המשיבה – הגעתי למסקנה כי דין הבקשה לרשות ערעור להידחות. טעמי לכך יובאו בתמציתיות מיד בסמוך.

8. הבקשה שלפני איננה עומדת באמות המידה, אשר נקבעו למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", ועל כן דינה להידחות. סבורני, כי לא עולה מן הבקשה כל שאלה משפטית עקרונית רחבת היקף וכבדת משקל, וכן לא קיים חשש לאי צדק, או לעיוות דין, אשר נגרם למבקש בהליך המשפטי (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.07.2013); רע"פ 3101/15 אבו רמילה נ' מדינת ישראל (25.05.2015)).

די בטעמים אלו, כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה לרשות ערעור, מה גם שהענין הפך לעיוני עוד טרם שהוגשה הבקשה לבית משפט זה.

9. אף לגופו של עניין – לא מצאתי כי יש בטענותיו של המבקש כדי להצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אפילו נניח שיש לו אפשרות להגיש בקשה שכזו (ושאלה זו אני משאיר בצריך עיון). אבהיר ואנמק הדברים בקצרה מיד בסמוך.

10. בניגוד לטענתו של המבקש, התרשמתי כי לא נפלה כל שגגה בהחלטה לפיה בית המשפט לתעבורה אכן היה נעדר סמכות מקומית לדון בבקשה לביטול האיסור המנהלי על שימוש ברכב שהגיש המבקש וכן בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד, שאישר החלטה זו, וזאת מן הטעמים הבאים:

(א) ההחלטה המורה על איסור שימוש ברכב הינה החלטה מנהלית שניתנת על-ידי קצין משטרה. סעיף 57ב(א) לפקודה קובע כי כל בקשה לביטול החלטה בדבר איסור מנהלי על שימוש ברכב תוגש ל"בית המשפט המוסמך לדון בעבירות תעבורה". דומה כי, כוונת המחוקק לא היתה להעניק סמכות מקומית לבתי המשפט לתעבורה באשר הם לדון בכך, כי אם לייחד סמכות עניינית לבתי משפט הנ"ל, שכן בהיעדר כל הוראה מפורשת אחרת – הסמכות העניינית היתה נתונה לכאורה לבתי המשפט לעניינים מנהליים, והיה על אדם המבקש לבטל הודעת איסור שימוש ברכב להגיש את

עמוד 3

בקשתו לבית המשפט לעניינים מנהליים (ראו בהקשר זה גם: סעיף 14(א) לתוספת הראשונה לחוק בתי המשפט לעניינים מנהליים, התש"ס-2000, המפנה לבית המשפט לתעבורה). סבורני, איפוא, כי בנסיבות העניין, הרציונאל העומד ביסוד הענקת הסמכות העניינית האמורה מקורו ברצון להפקיד את הדיון בבקשה כנגד השתת העיצום הנ"ל, נוכח מעשיו או מחדליו של הנהג - בידי בית המשפט לתעבורה.

(ב) בעקבות הקביעה שבפיסקה (א) שלעיל, יש לברר לאיזה מבין בתי המשפט לתעבורה הסמכות המקומית לדון בעניין. אכן, כפי שהמבקש מטעים, טרם נקבעה הלכה חד-משמעית בנושא בית המשפט, אשר לו קמה הסמכות המקומית לדון בבקשה - האם בית המשפט אשר באזור שיפוטו נעברה העבירה כולה, או מקצתה, או בית המשפט אליו הוגש כתב האישום, או שמא בית המשפט בו נמצא מקום מגוריו של הנאשם (ראו והשוו: סעיפים 2 ו-6(א) לחסד"פ, וכן: בפ"מ 7739-12-11 ארדן נ' מדינת ישראל (03.12.2007); בפ"מ 6770-02-12 אקריש נ' מדינת ישראל (07.03.2012)). יחד עם זאת אין בידי לקבל את טענתו של המבקש כי עניינו מצריך הכרעה בשאלה זו, בשים לב לכך שהמבקש הגיש את בקשתו לבית משפט השלום לתעבורה בחדרה (בו היה ממוקם משרדו של בא-כוחו). ודוק: מקום מגוריו או מען משרדו של בא-כוח המבקש אינם רלבנטיים לעניין זה.

(ג) סעיף 47 לפקודה, אליו הפנה המבקש, דן בנושא אחר - של פסילת רישיון נהיגה - ובקשה לביטול הפסילה צריכה אף היא לבוא מכוח סעיף 48 לפקודה בפני בית המשפט המוסמך (עניינית ומקומית) לדון בעבירת התעבורה. השוני הקל בין הניסוח האמור שבא בסעיף 48 לפקודה לבין הוראת סעיף 57(א) לפקודה - איננו מצדיק את הנטען על-ידי המבקש.

11. לנוכח כל האמור לעיל - הבקשה למתן רשות ערעור נדחית.

ניתנה היום, יא' באב התשע"ו (15.8.2016).

[

ש ו פ ט